

Vänsterpress om Islamiska staten – september 2014

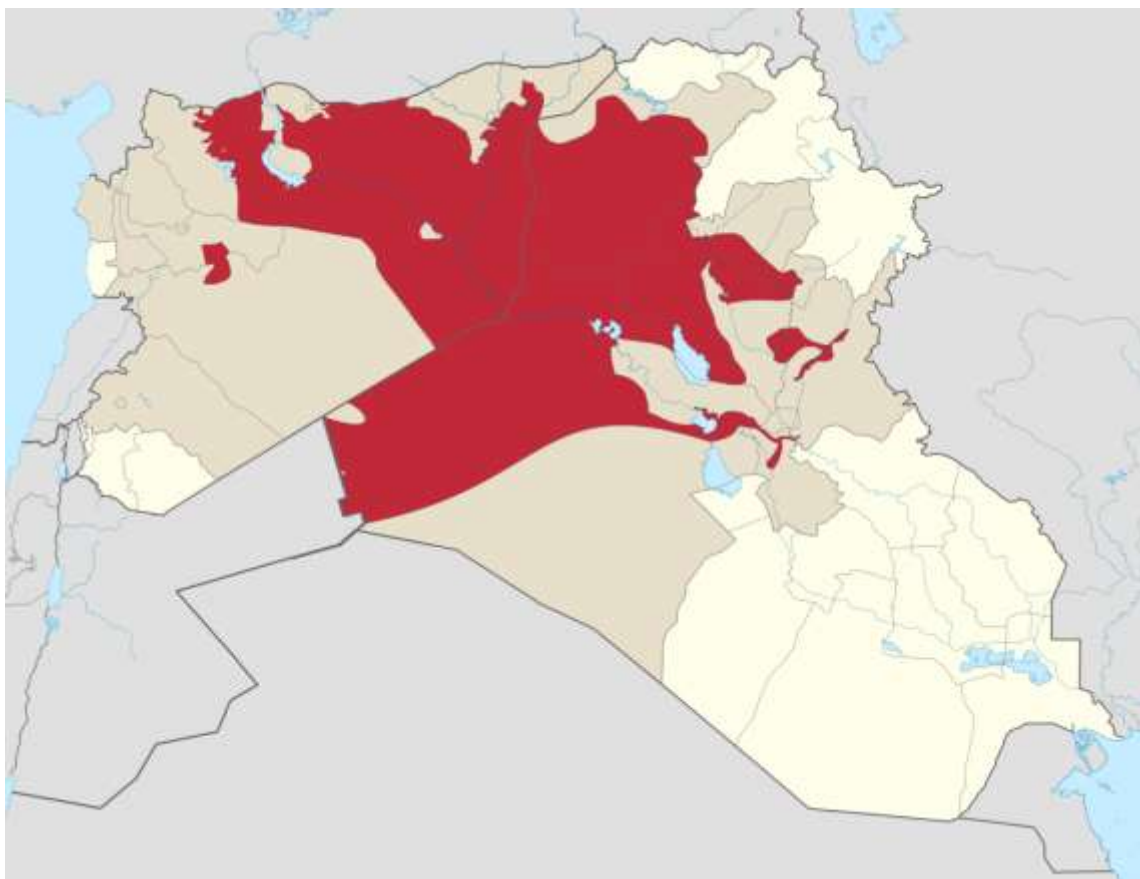
Islamiska staten (IS) fortsätter att skapa rubriker. Häromdagen mördade man t ex ytterligare en amerikansk journalist (Steven Sotloff). Vi har också fått veta att den avrättade irakiske diktatorns Saddam Husseins äldsta dotter Raghad Hussein är en av dem som finansierar IS.

Se även [Vänsterpress om Irak – augusti 2014](#), och [Islamiska statens historia](#).

Martin Fahlgren 5/9 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Debatt</i>	1
Internationalen	3
<i>Islamiska Staten och framtiden</i>	3
Offensiv	9
<i>Hur bekämpa IS terrorstyrkor?</i>	9
Proletären	11
<i>Islamiska staten tackar för hjälpen</i>	11

Röda områden under IS-kontroll 3 september 2014. I de gulbruna områdena är IS aktivt

Arbetaren

Debatt

”USA:s bombningar i Irak är nödvändiga”

Afram Yakoub. Ordförande, Assyriska Riksförbundet i Sverige

Arbetaren 29/8 2014

”Det verkliga syftet med USA:s nya bombningar av Irak är att säkra amerikanska intressen och stärka den militära kontrollen över Irak”, skrev Sigyn Meder från föreningen Irak-Solidaritet på debattplats i förra veckans *Arbetaren*.¹ Här replikerar Afram Yakoub från Assyriska Riksförbundet.

Sigyn Meder och föreningen IrakSolidaritet argumenterar för att stoppa USA:s precisionsbombningar av terrorister tillhörande Islamiska staten (IS). Organisationen menar att USA har en dold agenda med sitt engagemang, vilken sägs vara att gripa in mot den ”lokalt förankrade motståndsrörelsen”.

Irak är en stat med många problem och utmaningar. Få saker har utvecklats i rätt riktning sedan den amerikanska invasionen år 2003. Det finns ingen vettig person som inte ger USA en stor del av skulden för detta. Men det är viktigt att föra en vettig debatt byggd på fakta för att närma sig en förståelse för vad som sker.

USA inledde sina bombningar mot IS först efter en begäran från irakiska staten, som i sin tur byggde sin begäran på beslut i ett samstämmigt irakiskt parlament. Inte minst sunnitiska ledare har välkomnat bombningarna. Sunnitiska stamledare har också uttalat sig positivt om att beväpna sig mot terroristerna. Det är få gånger vi har kunnat se alla irakiska komponenter och ledare enade i en fråga såsom vi nu har sett gällande begäran att USA och omvärlden ingriper mot terroristerna. Det irakiska folket har nämligen insett att IS är ett hot mot hela landet.

Det är tack vare USA:s bombningar som irakisk militär och kurdisk milis har kunnat stoppa och pressa tillbaka terroristerna. Snart är områden som Nineveslätten rensade på IS och assyrierna som tvingats fly för sina liv kommer att kunna återvända.

Assyrierna är förmodligen den folkgrupp som drabbats hårdast sedan 2003. Över två tredjedelar av folkgruppen har tvingats fly landet. Utan ett snabbt ingripande skulle förmodligen de kvarvarande assyrierna vara helt utrensade inom veckor.

USA och västvärlden har naturligtvis ett eget intresse av att IS inte får växa sig för starkt och hota området. Ingen vill se en terroristorganisation växa, för den skulle utgöra ett hot mot oss alla förr eller senare.

Det går inte heller att förneka att USA har agerat på olika håll i världen till nackdel för den folkliga viljan. Detta innebär dock inte att USA:s agerande alltid måste tolkas utifrån den aspekten. I dagens Irak bygger USA:s ingripande helt på en samlad vilja från det irakiska folket.

Många bedömare menar att den uppkomna situationen hade kunnat undvikas om de olika grupperna i landet samarbetade bättre och delade på makten mer rättvist. Det är svårt att inte hålla med. Föreningen IrakSolidaritet tycks vilja lägga skulden på USA för den interna irakiska svårigheten och oviljan att samarbeta. Det blir svårt att ta till sig föreningens argument när de pekar ut USA som ansvarigt för allting som är fel med Irak.

---

¹ Se [Vänsterpress om Irak – augusti 2014](#)

Har inte de irakiska politikerna och ledarna för de olika grupperna något ansvar? Har inte den enskilda irakiern ett ansvar att i sitt kvarter, på jobbet och i skolan verka för ett demokratiskt och fredligt samhälle?

Irak är ett underbart land som behöver allas solidaritet för att utvecklas i rätt riktning och inte onyanserade argument och konspirationer som saknar täckning i verkligheten.

"Bara förevändningar från USA:s sida"

Sigyn Meder, styrelseledamot, föreningen IrakSolidaritet

Arbetaren 1/9 2014

Att USA:s ingripande i Irak skulle bygga på en samlad vilja från det irakiska folket är inte sant. Att USA nu säger sig ömma för vissa förföljda minoriteter är enbart en förevändning för militärt ingripande i ett läge då deras ekonomiska, militära och strategiska intressen hotas, skriver Sigyn Meder från IrakSolidaritet i sin debattreplik.

Svar till Afram Yakoub, ordförande för Assyriska Riksförbundet i Sverige:

Ja, Afram Yakoub, IS begår avskyvärda brott och vi upprörs över IS förföljelser mot assyrier och andra irakier. Dessa övergrepp ger samtidigt USA en förevändning att åter gripa in i Iraks angelägenheter, men deras syfte är inte att rädda assyrierna – eller någon annan etnisk eller religiös minoritet. De är arkitekterna bakom den sekteristiska politik som följt sedan ockupationen, de konflikter och den terror som drabbat alla etniska och religiösa grupper i Irak. Alla grupper har utsatts för övergrepp och angrepp, inte minst sunniter.

Vi har alltid försvarat det irakiska folkets enhet och gör det konsekvent också i dag.

USA:s bombningar är inte ”precisionsbombningar”. All erfarenhet visar att de även, för att inte säga främst, drabbar civilbefolkningen, och vi kan inte plötsligt dra ett streck över USA:s tidigare ödeläggelse av irakiska städer som Mosul, Falluja, Ramadi, Al Qaim, Samarra, Haditha, Rawa, Baquba och Tal Afar.

Det du kallar ”den irakiska staten” och parlamentet är kvarlevor av det av ockupationsmakten under Paul Bremer införda politiska system som bygger på sekterism och kvotering och är avsett att skapa splittring – och att med våld krossa det folkliga motståndet, särskilt den lokalt förankrade motståndsrörelsen, som kämpat för landets enighet och oberoende sedan ockupationen 2003. Det är inte en legitim politisk struktur. Huruvida de begärt militär hjälp från USA är därför ovidkommande.

Att USA:s ingripande idagskulle bygga på en samlad vilja från det irakiska folket är inte sant. Vi har aldrig sagt att USA är ansvarigt för allt som är fel, och att irakiska politiker och ledarna för olika grupper saknar ansvar, men vi konstaterar att det system som infördes av ockupationsmakten har drivit fram etniska och religiösa motsättningar och att regimen och dess miliser och polisstyrkor med USA:s aktiva stöd bedrivit och bedriver brutal terror, illegala fängslanden, mord och systematiska övergrepp mot oppositionen. Motstånd mot laglöshet och övergrepp har slagits ner brutalt. Städer som Falluja, Ramadi och Mosul har systematiskt bombats och artilleribeskjutits, vilket också bidragit till flyktingströmmarna. USA är medskyldigt till regeringens terror, som man understött med vapen.

Att USA nu säger sig ömma för vissa förföljda minoriteter är enbart en förevändning för militärt ingripande i ett läge då deras ekonomiska, militära och strategiska intressen hotas, då striderna närmar sig Erbil. USA:s bombningar har bland annat gett kurdiska Peshmerga-styrkor möjlighet att inta Kirkuk, som har en mycket blandad befolkning.

Vi säger att ingen annan än Iraks folk själva kan befria landet och återupprätta ett suveränt oberoende Irak. Det förutsätter en sekulär, demokratisk nationell enhetsregering, utan hänsyn till religion eller etnicitet. Varje irakier har ett ansvar för att bidra till en sådan utveckling.

Vi kräver stopp för USA:s krigspolitik och rättvisa för Irak. Krigsförbrytarna ska ställas inför rätta. Vi kräver stopp för all utländsk intervention i Irak, från IS, men också från USA, Israel, Iran, Turkiet, Saudiarabien och Qatar. Vi manar till stöd för de folkliga kraven på respekt för mänskliga rättigheter – för kristna, sunniter, shiiter, araber, kurder, för alla Iraks etniska och religiösa grupper – och till solidaritet med Iraks folk för ett fritt, enat och självständigt Irak!

Internationalen

Islamiska Staten och framtiden

Martin Fahlgren

Internationalen 4/9 2014 (här något utvidgad)

USA:s invasion av Irak utgör startpunkten för uppkomsten av IS.

Irakkriget 2003 ledde till inbördeskrig, omfattande terrorism m m. De amerikanskstödda, shiamuslimskt dominerade regeringarna förde en sekteristisk politik, som främst drabbade den sunnimuslimska minoriteten. Därmed skapades den mylla där den sunnimuslimska IS kunde bildas, slå rot, växa och frodas.

Sedan kom det väpnade upproret i Syrien, som Assad-regimen med ytterst brutala metoder försökte kväsa. Därmed blev också Syrien ett slagfält där jihadismen kunde frodas. I synnerhet eftersom Assad tillhör en shiamuslimsk riktning, medan befolkningsmajoriteten är sunnimuslimer som länge upplevt sig vara diskriminerade.

Fakta om Islamiska Staten (IS).

Den ursprungliga gruppen bildades 1999 i kurdiska delen av Irak under namnet *Jama'at al-Tawhid wal-Jihad* (JTJ, Organisationen för monoteism och Jihad), där den förde en ganska blygsam tillvaro. Dess grundare anses vara Abu Musab al-Zarqawi (dödad 2006).

Det som gav JTJ luft under vingarna var den amerikanska invasionen av Irak i mars 2003. Från hösten samma år deltog JTJ i strider mot den amerikanska ockupationen och gjorde sig på det sättet känd. I oktober 2004 ändrade JTJ sitt namn till *Tanzim Qaidat al-Jihad fi Bilad al-Rafidayn* – ofta kallad *al-Qaida i Irak*, som 2006 gick samman med flera mindre irakiska rebellgrupper i paraplyorganisationen *Mujaheddins konsultativa råd* och hösten samma år med ytterligare fyra andra grupper och antog namnet *Dawlat al-'Iraq al-Islamiyya* eller *Islamiska staten i Irak* (ISI).

I april 2013 gick ISI in i Syrien och bytte namn till *Islamiska staten i Irak och Levanten*, även känd som *Islamiska staten i Irak och Syrien* (ISIS).

IS mest kände ledare är irakiern Abu Bakr al-Baghdadi, numera även kallad Kalif Ibrahim.

Vad utmärker IS?

IS – som länge hade nära band till al-Qaida – är den mest extrema av alla jihadistiska rörelser i modern tid. Talibanerna är en västanfläkt i jämförelse. IS kämpar för ett wahabitiskt kalifat, en religiös diktatur där deras intoleranta version av islam ensamt ska råda – alla som tillhör andra islamska riktningar anses vara ”otrogna” och för dem, liksom andra religiösa minoriteter, finns bara tre alternativ: konvertera, fly eller dö (i vissa fall, detta gäller t ex kristna, kan religiösa minoriteter accepteras som andra klassens medborgare om de betalar speciell skatt m m).

IS anser sig stå för den enda sanna tron och ser som sin uppgift att till varje pris försvara och sprida denna. Därför är inte IS intresserat av förhandlingar, kompromisser, demokrati osv – guds vilja (som IS tolkar den) är lag och den ska genomdrivas till varje pris.

Hur kan en sådan rörelse vinna stöd?

Svaret på den frågan hänger givetvis samman med historien, med imperialismens härjningar i den muslimska världen, med de sociala, ekonomiska och politiska problem som dessa områden haft och har. Detta har skapat en miljö där det lätt uppkommer radikala rörelser som vill förändra sakernas tillstånd. I den muslimska världen har det tagit formen av radikala jihadistiska rörelser.

Denna typ av rörelser fick uppsving efter att mujaheddingerillan i Afghanistan, med amerikanskt stöd, lyckats frigöra sig från Sovjetunionen (i slutet av 1980-talet). Ur detta växte talibanrörelsen fram. Och när talibanerna kommit till makten (1996) fick där även al-Qaida en fristad. Vad som sedan hände borde inte vara obekant.

De amerikanska invasionerna av Afghanistan och Irak tillförde ytterligare näring åt dessa rörelser, liksom utvecklingen i Nordafrika. Kriser och krig utgör jihadisternas livsluft.

Vilket stöd kan en IS-regim uppamma?

Det är tveksamt om rörelser som IS kan vinna aktivt stöd bland en majoritet av befolkningen ens i sunnimuslimska områden, men i kraft av sin organisation, hängivenhet, disciplin osv, så kan IS spela stor roll i krigshärdar som i Irak och Syrien, och kan också bevisligen gripa makten. Och IS har också en maktbas.

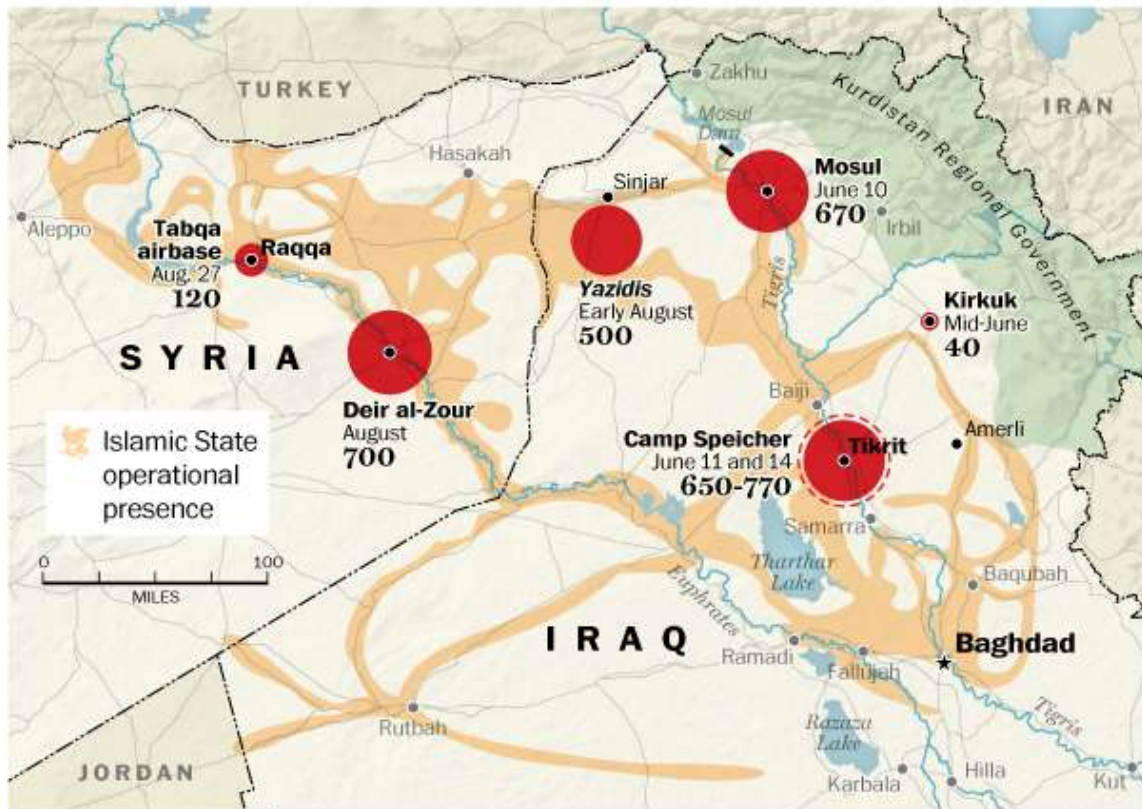
För det första så har IS sina ”kärntrupper”, som till stor del består av unga män som frivilligt sökt sig till organisationen, övertygade om dess mission. De militära framgångarna gör IS ännu mer attraktivt i sådana kretsar.

Det övriga stödet är mer problematiskt. Givetvis finns det även bland vanliga, strängt religiösa sunnimuslimer som omfattar IS:s stränga syn på islam och accepterar de regler som IS kräver att alla rättrogna muslimerna ska leva efter. De allra flesta sunnimuslimer skulle dock inte under normala förhållanden acceptera ett styre av det slaget.

Men nu är inte situationen i Syrien och Irak normal, tvärtom den är *katastrofal*. Och under sådana förhållanden kan många sunnimuslimer som upplevt de senaste årens blodiga kaos – acceptera ett IS-styre, åtminstone under en viss tid. Detta eftersom det under rådande förhållanden kan uppfattas som en förbättring (”det mindre onda”): IS bekämpar kraftfullt brottslighet, åstadkommer viss lag och ordning, gör slut på korruption, ser till att upprätta ett socialt skyddsnät osv. Det vill säga de åtgärder sådant som under lång tid plågat människor i både Irak och i Syrien. Dessutom hoppas sunnimuslimer att få skydd mot hämnd från andra grupper, främst shiamuslimer (IS strävar medvetet till att öka motsättningarna mellan sunni- och shia-muslimer – där ingår bl a det faktum att man ofta avrättar tillfångatagna shiamuslimska soldater, men släpper sunnimuslimer, liksom att man dödar även civila icke-sunnimuslimer, för bort kvinnor och barn i fångenskap m m).

Själva säger t ex IS att man avrättat 1700 shia-soldater när man intog staden Tikrit – en siffra som inte bekräftats av oberoende källor, men som mycket väl kan vara sann. Human Rights Watch m fl har rapporterat att man kunnat bekräfta att mellan 650 och 770 män mördats.

Reported massacres by the Islamic State

Sources: The Institute for the Study of War, the Long War Journal, news reports

THE WASHINGTON POST

De som i första hand får betala *priset* för IS maktövertagande är de som av olika skäl inte hör hemma i den värld som IS vill bygga: shiamuslimer och andra religiösa minoriteter, icke-religiösa, homosexuella osv. Och kvinnornas ställning försämras givetvis, de får inte studera, måste bära slöja, får bara vistas utanför hemmet med kraftiga restriktioner, riskerar att bortgiftas redan som småflickor, osv.

Men på lite längre sikt vill mycket få människor leva på det sättet – alla som inte är extremt religiösa, som inte vill ha livet inrutat i detalj, som vill ha frihet att lyssna på populär musik, sporta, dansa, läsa icke-religiösa böcker och tidningar, klä sig ledigt, träffa personer av andra könet osv. Kort och gott: alla som vill leva ett "normalt" eget liv utan att ständigt stå under förmyndare och åsiktspolis.

Men IS kommer även att stöta på andra hinder, t ex att skapa en livaktig, fungerande ekonomi. IS kan givetvis exportera olja och den vägen få ekonomiska resurser, men dels så kan en fientlig omvärld mycket väl strypa den inkomstkällan och dels räcker det inte på långa vägar för att folket ska få en dräglig tillvaro. Föraktet för modern teknik (om det inte handlar om vapen och massmedia för eget bruk) gör inte saken bättre. IS kan heller inte förvänta sig stöd från omgivande stater eller resten av världen, tvärtom så kommer krigstillståndet att permanentas. De ekonomiska problemen kommer därför att bestå och förvärras. Och orsaka folkligt missnöje.

Hur bli av med IS vid makten?

När IS har gripit och konsoliderat makten kan den bli mycket svår att bli av med, i alla fall utan hjälp utifrån. IS är nämligen inget vanligt politiskt parti, utan en *totalitär* rörelse som strävar efter att i detalj kontrollera allt vad människorna gör (och tänker). Och för att upprätt-

hålla den kontrollen har den ytterst sin väpnade gren, bestående av ideologiskt övertygade och strängt kontrollerade ”krigare”.²

Med sin totalitära maktutövning, som upprätthålls med barbariska metoder, kan IS behålla makten, även mot befolkningsmajoritetens vilja. IS är mycket hänsynslöst när det gäller att slå ned protester och annat motstånd (vilket dess förehavanden i den syrisk staden Raqqa visar). IS sticker heller inte under stol med detta, utan använder medvetet skräcken som vapen.

IS kommer därför inte att ramla ihop av sin egen tyngd (om den inte sliter sönder sig själv genom inre strider), utan måste bekämpas och besegras.

Hur ska då det gå till? Det finns dessvärre inget enkelt svar på den frågan.

IS spränger shiitisk helgedom

IS baserar sin makt på naket våld och måste bekämpas med våld. Men samtidigt räcker det inte med våld. IS kan i synnerhet inte besegras med omfattande bombningar, insatser av drönare eller liknande – sådant kan t o m att förvärra situationen och stärka rörelsen. Däremot är det nödvändigt för folken i regionen, i synnerhet de etniska och religiösa minoriteterna, att bilda väpnade miliser till sitt försvar. De måste också samverka med andra motståndare till IS. På detta sätt kan de försvara sig och förhoppningsvis driva IS på reträtt.

Det finns egentligen ingen militär lösning på problemet IS, i synnerhet med tanke på hur regimerna i området ser ut (se bara på Afghanistan). Det som krävs är *politiska* alternativ som kan vinna folkligt stöd, och det enda som *på lång sikt* och *slutgiltigt* kan rycka undan mattan för jihadisterna är en alternativ, progressiv – socialistisk! – rörelse.

Men en sådan rörelse finns inte nu och det kommer att dröja länge innan en sådan kan bli en kraft att räkna med och under tiden kommer IS (och andra reaktionärer) inte lägga fingrarna emellan för att krossa alla uttryck för sådana tendenser.

IS kan och måste bekämpas, och kan med militära maktmedel hållas tillbaka eller t o m tvingas retirera (framgångarna för den kurdiska *peshmerga*-armén visar det). IS har också många fiender som inte stillatigande kommer att acceptera dess utbredning. Men risken är å andra sidan stor att de åtgärder som olika inblandade vidtar mot IS bara förvärrar situationen.

² I dessa avseenden har extrema jihadistiska rörelser en hel del likheter med fascistiska rörelser.

Korsfäst fånge i Raqqa

Och allra sist: En grundförutsättning för att kunna ta itu med att lösa de stora problem som nu tornat upp sig, är att man begriper deras vidd och rötter. Dagens utveckling var inte oundviklig. Den hade kunnat vändas om fler förstått vilka faror som stod för dörren och dragit riktiga slutsatser av det. Men varningsklockorna klingade utan att särskilt många tog dem på allvar eller ens noterade dem. Det är alltså hög tid att ta itu med sådana frågor, för att stå bättre rustade i framtiden.

De följande lästipsen ger ytterligare inblick och insikter i särskilt den islamistiska fundamentalismens och jihadismens ursprung, roll och betydelse när det gäller utvecklingen i Mellanöstern.

Lästips

Om islamism och jihadism:

Salah Jaber: [Den återuppblomstrande islamska fundamentalismen](#) (artikel 1981)

Chris Harman: [Profeten och proletariatet](#) (utdrag ur skrift 1994)

Gilbert Achcar: [Barbariernas kamp – 11 september och den nya världsordningen](#) (bok 2002)

De två första texterna ovan behandlar den islamistiska fundamentalismen, dess sociala rötter, dess kännetecken m m, vilket är viktigt för att förstå utvecklingen i den muslimska världen, inklusive *jihadismen* som är *ett* radikalt uttryck för denna fundamentalism (men *inte* samma sak). För en närmare redogörelse för jihadismen, se:

[Jihadister i Syrien](#) (artikelsamling från 2012) – OBS här behandlas främst *al-Nusra*, som var viktigaste jihadistiska rebellgrupp i Syrien vid den tiden – ISIS kom dit först våren 2013.

Patrick Cockburn: [Andra akten för Al-Qaida: Varför kriget mot terrorn spårade ur](#) (2014)

Irak och ISIS/IS:

Patrick Cockburn: [Hur Isis blev den ångvält det är idag](#) (utdrag ur bok 2014)

Walead Farwana: [Islamiska statens historia](#) (aug. 2014)

[Om Irak](#) (sammanställning av artiklar och artikelsamlingar)

[Om Syrien](#) (sammanställning av artiklar och artikelsamlingar)

20/8 2014 *Martin Fahlgren* (bilder och lästips uppdaterade 4/9)

Efterskrift (juni 2015)

Artikeln ovan innehåller ett allvarligt fel, nämligen påståendet att IS/ISIS i likhet med al-Qaida och talibanerna skulle vara emot ”modern teknik (om det inte handlar om vapen och massmedia för eget bruk)” och att detta skulle vara en svaghet. Det är dock inte sant, vilket Loretta Napoleoni och andra IS-expertter på ett övertygande sätt visat. Därmed blir också synen på teknik något som talar till IS/ISIS fördel i stället för att vara en black om foten.

Offensiv

Hur bekämpa IS terrorstyrkor?

Arne Johansson

Offensiv 3/89 2014

Den så kallat Islamiska statens (IS, tidigare ISIL, Islamiska staten i Irak och Levanten och f d al-Qaida i Irak) svepande snabba segertåg i norra Irak efter den irakiska arméns spektakulära sammanbrott och flykt närapå utan strid från landets näst största stad Mosul den 10 juni och därefter även från Saddam Husseins hemstad Tikrit har till sist stött på patrull.

Det är framförallt kurdiska Peshmergastyrkor som med kraftigt stöd av USA-flyg har lyckats avvärja IS hot mot den kurdiska regionens huvudstad Erbil och pressa tillbaka dem från oljekällorna runt Kirkuk, återta Mosuldammen och tillsammans med syriskkurdiska YPG undsätta de jezidier från staden Sinjar som har drivits upp i bergen. Tillsammans med irakiska arméförband och shiamuslimsk milis har kurderna också lyckats bryta IS beläring av de turkmenska shiamuslimerna i staden Amerli norr om Bagdad.

Men dessa delsegrar som kan följas av några fler kommer knappast att framkalla något motsvarande sammanbrott från IS som tidigare den irakiska arméns i Mosul, där i alla fall delar av stadens sunnimuslimska befolkning deltog i avvärjningen av armén. Vad vi ser är mer troligt början av ett nytt och ännu blodigare skede av det irakiska inbördeskrig som har pyrt under ytan ända sedan USA:s katastrofala krig mot Irak 2003 och inbördeskriget 2006-2008 under den följande ockupationen.

Det väpnade sunniuppror i Irak som dämpades efter USA:s tillbakadragande av sina ockupationstrupper från Irak 2009, har återigen flammats upp. Anledningarna är lätta att finna i både det växande missnöjet mot den shiadominerade regimen i Bagdad och i svallvågorna

från upproret mot Basar al-Assads diktatur i Syrien som, under kraftigt stöd av såväl USA, Golfstaterna och Turkiet som av tusentals frivilliga, snabbt har muterat till ett sekteristiskt inbördeskrig.

Därmed har också initiativet övergått till de mest skoningslösa gudskrigare som först härdats i det irakiska inbördeskriget och sedan omgrupperats till Syrien, där de länge har fått del av ett stort inflöde av pengar och vapen från utländska sponsorer (främst från rika wahabitiska trosfränder i Saudiarabien, Qatar och de övriga Golfstaterna, stödda av USA och Turkiet) och en stigande ström av frivilliga jihadister från när och fjärran.

ISIL:s snabba framgångar först i västra och nu i norra Irak kan, som inte minst den brittiske Irakkännaren Patrick Cockburn har förklarat, bara förstås som att de har lyckats etablera sig som stormtrupperna för en omfattande sunnirevolt mot det shiamuslimskt dominerade statliga förtryck som uppstod under USA:s ockupation. Men att den under 2011 mestadels fredliga proteststormen mot den shiamuslimske premiärministern Nuri al-Malikis lika korrupta som sekteristiska och brutala regim utmynnade i ett nytt och sekteristiskt inbördeskrig beror också på de starka smittoeffekterna från det sunnimuslimska upproret i Syrien och den styrka som ISIL, som har sitt ursprung i Irak, har kunnat bygga upp i Syrien.

I Irak liksom i Syrien var en annan, mera fredlig och ickesekteristisk utveckling möjlig, då sunnimuslimernas missnöje med regimen i Bagdad också delades och stöddes av såväl många shiamuslimska som kurdiska och andra arbetare och fattiga.

Både USA:s, Irans och kurdiska makthavares förhoppningar knyts nu till att en ny och mer inkluderande regering ska kunna skapas i Bagdad under ledning av den nye premiärministern Haidar al-Abadi efter att de i ohelig allians med både varandra och storayatollan Ali Sistani lyckats förmå den förbrukade al-Maliki att avgå. De hoppas att det därmed till sist ska gå att bygga upp nya relationer med de sunnimuslimska stamledarna, som kan förmå dessa att sluta upp i striden mot Islamiska statens extremister.

Den nya shiamuslimska premiärministern al-Abadi förklarar att han inte kommer att skicka militära styrkor söderifrån för att befria provinser som Anbar i västra Irak eller Salahadin och Nineveh i norr, utan att detta måste göras av lokalbefolkningen själva, om än med stöd av irakiskt flyg och elitstyrkor.

Det är uppenbart att den nya regeringen i Bagdad mot alla odds hoppas kunna upprepa vad USA till sist lyckades göra mot al-Qaida under inbördeskriget 2006-2007, nämligen att liksom USA under det s k ”sunnitiska uppvaknandet” köpa stöd av så många sunnimuslimska stamhövdingar och klanledare som möjligt för att förmå dessa att beväpna och betala lokala miliser för att avstå från attacker mot regeringsstyrkorna och i stället vända sina nya vapen mot IS.

Men många av de sunnimuslimska stammar och miliser vars ledare under 2006-2008 köptes för att bekämpa al-Qaida står idag mycket fastare under IS befäl, liksom en hel del gamla officerare från Saddams armé. Det ligger också Bagdads trovärdighet i fatet att al-Maliki när USA:s 130 000 militärer väl lämnat Irak upplöste alla dessa miliser bara för att svika sitt löfte att inkorporera en stor del av dem i den reguljära armén eller annars ge dem andra jobb.

Enligt Patrick Cockburn är den irakiska armén idag i minst sagt uselt skick. Fem av de 15 divisioner som sedan förra året har satts in mot ISIL och deras allierade i Anbarprovinsen har drabbats av svåra nederlag, förluster och deserteringar, liksom de styrkor som nu har smält undan i Mosul, där generalerna var de första att fly. Inte minst beroende på omfattande förskingring är de också extremt dåligt bemannade och utrustade.

Inte heller kan en ny regering i Bagdad som under det tidigare ”sunnippvåkandet” luta sig mot 130 000 amerikanska ockupationsstyrkor, samtidigt som Islamiska staten efter att ha stormat en rad irakiska militärbaser nu är rustad till tänderna både militärt och ekonomiskt. För många av den fattiga landsbygdens arbetslösa ungdomar kan också Islamiska statens förmåga att avlöna sina kämpar med 400 dollar i månaden till ensamstående och 100 dollar extra för varje barn vara svår att stå emot, samtidigt som IS även har ekonomiska medel till att kunna stå för ett visst socialt skyddsnät.

När IS väl förskansat sig i tätt bebyggda städer kan de heller inte besegras genom ett flygkrig, som skulle leda till nya civila dödsoffer, nya flyktingströmmar och en förstärkt folklig vrede, liksom redan i hårt bombade städer som Falluja. Inte heller kan en blodig invasion som domineras av kurdiska och shiamuslimska styrkor i sunniarabiska områden vinna slaget om opinionen.

Ju längre kurdiska Peshmergastyrkor avancerar utanför sina egna kärnområden, desto bittrare kan också fiendskapen bli bland andra folkgrupper i området mot kurdernas egna planer på att folkomrösta om en egen stat, samtidigt som ingen stabilitet kan uppnås utan att IS krossas och fredliga relationer kan byggas med omgivande samhällen. Ju mer de stöds av USA-flyg och utländska makter, desto mer ökar också dessas makt att kuva kurdernas nationella frigörelsekamp.

En ny motståndsrörelse mot det sekteristiska kriget som står oberoende från såväl USA-imperialismen som andra utländska makter måste därför byggas underifrån bland de irakiska (och syriska) arbetande och fattiga massorna av alla religiösa och nationella ursprung. Denna måste självklart stå upp emot både IS och de shiamuslimska dödsskvadroner som opererar runt Bagdad, och samtidigt vara beredd att stödja det kurdiska folkets rätt till nationellt självbestämmande.

Samtidigt är så klart militära bakslag för IS inte tillräckliga för att göra slut på de kriser som härjar både Irak och Syrien. En sådan rörelse måste därför förena kampen för fulla demokratiska och religiösa rättigheter med kampen för arbete och social utveckling i en frivillig federation av demokratiska och socialistiska stater.

Proletären

Islamiska staten tackar för hjälpen

Patrik Paulov

Proletären 28/8 2014

Att jihadisterna i Irak och Syrien kom genom Natolandet Turkiet var avgörande för deras framgångar. Västs skuld ignoreras i debatten om Islamiska staten.

Med Islamiska statens halshuggning av den amerikanske journalisten James Fooley fick västvärlden ytterligare bevis för att terroristorganisationen måste bekämpas.

Eftersom Fooley ursprungligen kidnappades i Syrien hotar USA nu med militära insatser på syrisk mark. Benjamin Rhodes, biträdande nationell säkerhetsrådgivare, förklarade på en presskonferens att USA ger sig på den som ger sig på amerikaner och i detta tänker supermakten inte låta sig begränsas av nationsgränser.

Visst delar vi upprördheten över Islamiska staten (IS eller Isis) och dess brutala framfart. Det kalifat som organisationen håller på att upprätta i delar av Syrien och Irak för tankarna till Saudiarabien, det land där sunniextremismen och därmed Islamiska staten har sitt ursprung.

Men det är något märkligt med reaktionerna mot det hotande jihadistväldet. Det är som om väst inte har någon skuld till det som sker. Det är som om ingen förstätt de varningar som öppet framförts under lång tid.

Redan för två år sedan fanns borgerliga röster i väst som insåg vilka reaktionära krafter som västvärlden var i full färd att stärka i Syrien. Så här skrev *New York Times* den 14 oktober 2012:

”De flesta av de vapen som på uppdrag av Saudiarabien och Qatar levereras till syriska rebellgrupper som krigar mot Bashar al-Assads regering går till hårdföra islamistiska jihadister och inte de mer sekulära oppositionsgrupper som väst vill stärka, enligt amerikanska tjänstemän och Mellanösterndiplomater.”

Då avfärdades detta påstående av såväl västpolitiker som anhängarna till ”den syriska revolutionen”. Med facit i hand är det uppenbart vem som hade rätt.

Det är många som är skyldiga till stärkandet av dessa ”hårdföra islamistiska jihadister”. Tillskottet av stridande utifrån har spelat en viktig roll i detta.

En del av de tusentals eller tiotusentals utländska krigare som anslutit till sig Islamiska staten och övriga grupper har kommit via Jordanien, Libanon eller rent av Irak. Men jihadisternas huvudväg har från första stund gått genom Turkiet, medlem i den USA-ledda krigsalliansen Nato.

US-amerikanska CNN gjorde i december förra året ett stort reportage om den ”hemliga” smugglingen av jihadister genom Turkiet. Verksamheten är omfattande. En enda smugglare berättar för CNN att han under de senaste månaderna fört 400 blivande krigare över gränsen till Syrien.

Vänsterorganisationer i Turkiet har länge anklagat AKP-regeringen för att låta syriska rebellgrupper agera öppet på den turkiska sidan gränsen.

Demokratiska unionspartiet (PYD), som är det största kurdiska partiet i Syrien, har upprepade gånger vittnat om att de grupper som attackerat kurdiska byar kommit från Turkiet, dit de också återvänt efter attackerna.

Att Natolandet varit en fristad och ett uppmarschområde är något Islamiska staten idag uttrycker tacksamhet över. Så här sade en medlem i IS till den turkiska dagstidningen *Aydinliki* i juli i år:

”Turkiet banade väg för oss. Om inte Turkiet hade visat en sådan förståelse för oss hade Islamiska staten aldrig befunnit sig i denna position... Många av våra krigare har fått vård i Turkiet”.

En liknande uppfattning framfördes av en IS-kommandant i en intervju för i *Washington Post* 12 augusti:

”Vi brukade ha en del krigare – till och med ledande medlemmar i Islamiska staten – som fick vård på turkiska sjukhus. Och dessutom kom de flesta av de krigare som anslöt sig till oss i början av kriget via Turkiet, och det gjorde också vår utrustning och våra förnödenheter.”

Och allt har skett, som den brittiske journalisten och Mellanösternkännaren Patrick Cockburn påpekat, under överinseende av amerikanska CIA.

När nu västvärldens ledare börjar inse konsekvenserna av sitt agerande i Syrien är det i en mening för sent. Islamiska staten är inte längre lika beroende av stöd utifrån.

Organisationen kammar in mångmiljonbelopp dagligen från olje- och gasexport, den har erövat moderna vapen från den irakiska armé som USA beväpnat och strömmen av krigare

fortsätter när ”demokratikämpande” rebeller i Syrien byter herrar. Det monster man skapat är utom kontroll.

Vad som är märkligt i det uppkomna läget är tystnaden om västs skuld.

Istället försöker USA framställa sig som den avgörande kraften i kampen för att rädda liv, värna minoriteters rättigheter och bekämpa extremister – vilket ska ske genom utvidgade bombningar.

Den syriske utrikesministern Walid al-Moallem sade på en pressträff i måndags att alla som tillsammans med Syrien vill kämpa mot terrorismen är välkomna. Men ingen stat har rätt att bomba eller på annat sätt kränka syriskt territorium.

al-Moallem pekade samtidigt på västs dubbelspel. Om man på allvar vill bekämpa terrorismen, varför upprätthålls de hårda sanktioner som försvagar den syriska statsmakten?

Varför upprätthålls de sanktioner som försvagar den armé som dagligen strider mot Islamiska staten?